

Průzkum o podpoře kojení v porodnicích v letech 2014-2017

Bližší informace o průzkumu a další výsledky najdete na našich webových stránkách (www.sestinedelky.cz/pruzkum-o-kojeni/).

1.5 Podpora kojení v Ústavu pro péči o matku a dítě (Podolí)

Ústav pro péči o matku a dítě **nemá** certifikát Baby-friendly Hospital.

- celkem odpovědí: **191**
- celkem komentářů (se svolením je zveřejnit): **117**
- více než 2/3 respondentek rodily **vaginálně** (68,5 %)
- většina dětí byla **donošená** (91,6 %)

Shrnutí výsledků

Jednotlivé výsledky (v tabulkách, vč. rozdělení podle let) uvádíme níže.

Přestože téměř polovina respondentek uvádí, že jim personál dokázal pomoci s kojením, z jejich odpovědí zároveň plyne, že **porodnic zcela nenaplnuje 10 kroků k úspěšnému kojení.**

Informovanost

Přes 40 % žen nedostalo informaci, kam se po porodu mohou obrátit o pomoc s kojením. Téměř **1/3 respondentek nedostala** do 6 hodin po porodu informace o kojení a nebyla jim nabídnuta pomoc s kojením. **Přes 1/4 respondentek nedostalo** informace o tom, jak vypadá správná poloha a správné přisátí miminka. **Téměř polovině respondentek personál neukázal**, jak během kojení poznat, zda miminko skutečně pije z prsa.

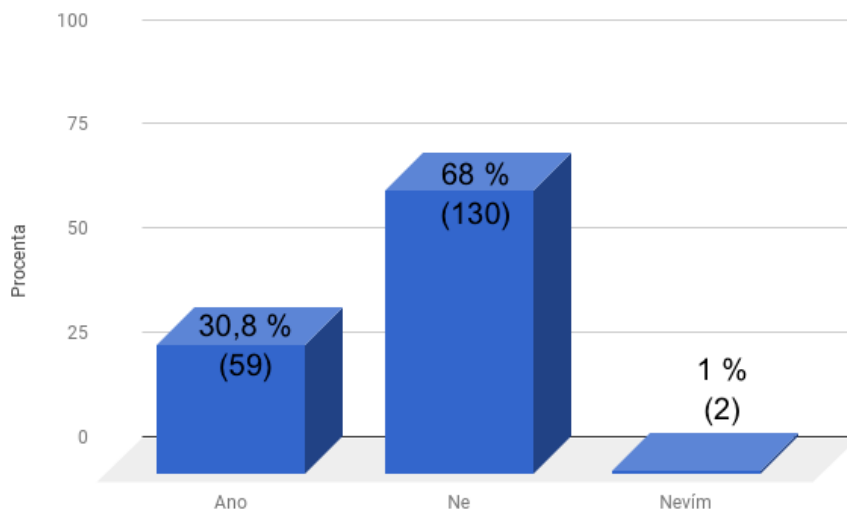
Přes 90 % respondentek nebylo informováno o důležitosti kontaktu kůže na kůži.

17,8 % žen (34) personál odnesl dítě během jejich pobytu v porodnici, aniž by o tom věděly.

Kontakt s dítětem a rooming-in

Více než 2/3 respondentek nebyly hned po porodu s miminkem kůže na kůži alespoň po dobu jedné hodiny (viz graf 1). 5 žen (2,6 %) v komentáři specifikovalo, že ony nebo dítě měly závažné zdravotní problémy, pro které bonding nebyl možný.

Graf 1: Byla jste hned po porodu s miminkem v kontaktu kůže na kůži a pokračoval tento kontakt nepřerušovaně alespoň hodinu?

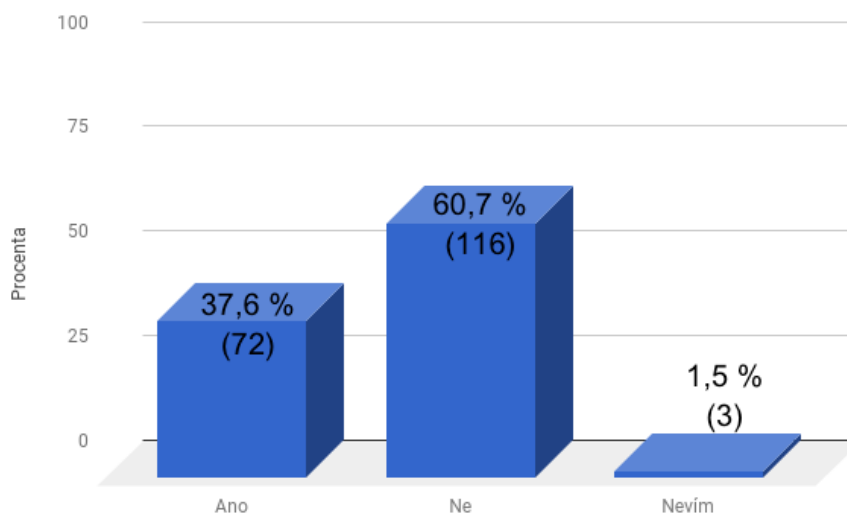

69 % respondentek nebylo na pokoji s miminkem neustále v režimu rooming-in už od příchodu z porodního sálu. **Více než 2/3 žen nebyly** s miminkem na pokoji během všech nocí, které strávily v porodnici. **Více než 79 % respondentek** uvádí, že personál **nepovažoval** za samozřejmé, aby byly s miminkem v jedné posteli.

Dokrmování umělým mlékem, použití lahve a dudlíku

Téměř 38 % dětí bylo dokrmováno umělým mlékem (viz graf 2). **Dvěma matkám** (2,8 %) dokrmovaných dětí nebyl osvětlen důvod, proč se tak stalo. **15 % žen** uvádí, že na ně byl vyvíjen nátlak, aby dítě dokrmovaly. **14 % respondentek** uvádí, že jejich dítě bylo dokrmováno umělým mlékem bez jejich informovaného souhlasu a o dokrmu se dozvěděly až poté, co bylo dítě dokrmené.

Graf 2: Bylo Vaše miminko dokrmované umělým mlékem?

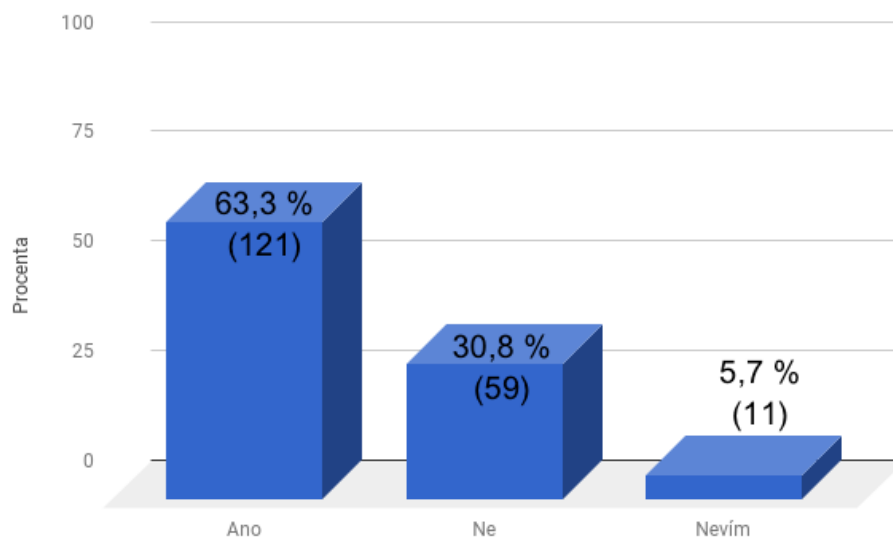

12 % dětí bylo krmeno z lahvičky. Třetině respondentek, které dítě dokrmovaly, personál neukázal, jak to dělat bez lahvičky a naučil je, jak tento způsob efektivně využívat. 16 % žen dostalo od personálu návrh použít dudlík, nebo byl jejich miminku podán bez jejich souhlasu.

Časování krmení

68 % žen nedostalo informaci, že má kojit dítě tak často, jako miminko nebo ona chce. **63 % respondentek dostalo** od personálu informaci, že má kojit podle určitého časového rozvrhu nebo že má kojit jen určitý počet minut (viz graf 3).

Graf 3: Dostala jste od kohokoliv z personálu informaci, že máte kojit podle určitého časového rozvrhu nebo že máte kojit jen určitý počet minut?

Stručné shrnutí komentářů

Všechny komentáře, u nichž máme svolení je zveřejnit, najdete na konci.

Některé respondentky byly **spokojené s přístupem personálu** (viz např. „Naštěstí jsem narazila na svělé laktační sestřičky, co mi vše vysvětlily a dnes je synovi rok a kojíme krásně dál.“; „Bez problémů, ochotná laktační poradkyně.“; „V porodnici mi malou na JIP nosily laktační poradkyně, které mi ze začátku pomohly rozběhnout kojení.“; „Se správnou technikou mi hodně pomohla přítomná laktační poradkyně, která docházela na oddělení šestinedělí a jedna velmi hodná dětská sestra. [...] Byla jsem ráda, že na mě nikdo netlačil a dal nám čas se s malou hezky sžít.“; „Jsem velmi ráda, že se sestřička přišla a se vším mi pomohla.“; „V pořádku. Laktace nastupovala i po císařském řezu, sestry byly nápomocné a doktorka nás pustila i s minimálním příbytkem váhy, nadějně mi slibovaly, že se v klidu doma rozkojím a tak se i stalo.“), Jmenovité pochvaly se dostalo laktační poradkyni Lubice (viz komentář č. 105, 2017).

šestinedělky

Nastavený režim péče v porodnici vyhovoval **především vícerodičkám** (např. „Dostala jsem na poporodním oddělení informaci, že první tři dny je kojení plně v mé režii, délku, interval ať si určujeme s dcerkou samy, kojit umím (jsem druhoroďička).“), **respondentce s dvojčaty** („Kojení v porodnici probíhalo bez problémů, žádný nátlak kdy nebo jak přesně kojit, hledalo se, co dětem a matce vyhovuje nejvíce, na péči si vůbec nemůžu stěžovat, sestřičky byly úžasné.“) nebo **ženě, která se rozhodla nekojit** („Ocenila jsem, že mě do toho nikdo nenutil.“).

Ženy si mj. pochvalovaly **přednášky laktační poradkyně, které porodnice pořádá 2x týdně** (viz např. „Dobrá mi přišla také přednáška laktační poradkyně, jen mi vadilo, že jsem na ní nemohla mít svého (velmi klidného!) syna u sebe. Koná se 2x týdně, některé ženy ji tedy minou.“). Ty však samozřejmě nemohou nahradit individuální péči personálu (viz „Na chodbě jednou za dva dny ukazoval personál, jak správně kojit a polohy, ale jinak nám nikdo nic neřekl.“)

Velká skupina žen (především prvorodiček, ale i vícerodiček) vyjadřovala **k poskytnuté péči určité výhrady a nebo projevovala mírnou až značnou nespokojenost** (viz např. „Málo rad a pomoci s přísátím pro prvorodičku. Syna přineste a kojte, prakticky bez žádné rady nebo kontroly.“; „Snažili se prvorodičkám pomoci s kojením, ale informace, kterých se nám dostávalo byly zastaralé, nepravdivé, vedoucí k bojkotu.“; „Přístup většiny sester je katastrofální. Najdou se výjimky, ale většinou se nezeptají, jak to jde, pouze váží a váží a koukají na přibírání. Nikoho už ale nezajímá, že jste prvorodička po těžkém císaři a nevíte, co dělat.“; „Ač se sestřičky snažily, správné informace jsem nedostala. Pravidelné intervaly kojení, vážení, kloboučky jsem dostala a dokrm.“; „Otrěsné, poradila mi až paní na pokoji, miminko hned po porodu zabalili jako kuklu, dostala jsem vynadáno, že dítě do postele nepatří!“; „Peklo. Maminky kolem mě plakaly, chtěly kojit, ale nešlo jim to. Jak taky? Dokrmili jim jejich dítě (bez přítomnosti matky), přinesli ho a řekli mamince, ať to zkusí.“; „Naprostá hrůza, umí pouze vynadat, že to člověk dělá blbě. [...] O kojení jsem se toho nejvíce dozvěděla z brožury, kterou jsem si vzala na chodbě.“; „Přestože rozhodně nejsem přílišným zastáncem nejrůznějších alternativních metod a uznávám, že některé postupy, které by mohly být příjemnější a osobnější, je jednoduše potřeba uzpůsobit tomu, aby byla porodnice efektivní, jsem nucena uznat, že v případech, kdy by celé těhotenství probíhalo bez komplikací a rodila bych standardním způsobem, volila bych raději menší porodnici s lepším přístupem.“).

Některé ženy vnímaly prostředí porodnice jako **bez tlaku na kojení** (viz např. „Nikdo o to nejevil zvláštní zájem.“; „Nikdo si mě nevyšímal, nikdo to neřešil.“) či **na příbytek hmotnosti dítěte** (viz např. „Dcera pořád ubývala na váze, ale nikdo mi lahvičku nenutil.“). Několik žen také zmiňuje, že **režim v porodnici nebyl striktní** (viz např. „Kojila jsem častěji než co tři hodiny a klidně i hodinu v kuse a nikdo nic nenamítal, přestože z počátku byl rozvrh kojení a délka zmíněna.“; „Navzdory doporučeným intervalům mezi kojením nikdo z personálu nekritizoval, že kojím i častěji a nepravidelně.“; „Dudlíky neradi viděli, ale když se dítě už hezky kojilo, povolili nám je.“). Jiné naopak vnímaly **tlak personálu, aby dítě přibývalo na váze** (viz např. „Pobyt na šestinedělí se neobešel bez zastrašování, co se týče přibírání na váze.“). V porodnici se děti **váží před kojením a po něm**, což mnoho z respondentek

šestinedělky

považovalo za stresující (viz např. „*Vadilo mi vážení dítěte před a po kojení.*“; „*Neskutečně mě stresovalo povinné vážení před a po každém kojení. Dítě řvalo a místo toho, abych ho začala hned kojit, muselo se nejdřív zvážít, což moc nešlo, když dovádělo.*“; „*Nevěděla jsem, jak miminko pije i když bylo přisáté. Nikdo mi neřekl, jak to poznám. Jediným ukazatelem bylo neustálé vážení a sepisování hmotnosti, což vnímám jako nepříjemné – nepohodlné, ale na druhou stranu to byl alespoň jednoznačný ukazatel.*“; „*Když jsem jednou nakojila dítě už po ¾ hodině, aniž bych vážila a zapisovala, cítila jsem se provinile.*“; „*Hrozně obtěžující bylo vyplňování tabulek, vážení a člověk se nakonec musel podřídít, když nechtěl dělat velké problémy.*“).

Několik žen zmiňuje **přeplněnost porodnice**, jejímž důsledkem je zřejmě nedostatek času věnovat se šestinedělkám (viz „*Podolí je opravdu továrna.*“; „*Na vše bylo málo času. Byla bych radši za více kontroly a pomoci.*“), či nedostatek soukromí (viz „*Byl to stres kvůli prostoru, kde se kojilo – na intermediálním oddělení, kde bylo dalších 10 dětí, rodiče, doktoři, sestry. Prostě žádné soukromí a klid. Ale chápu, že to jinak nešlo udělat.*“)

Nelze dále nezmínit **několik neprofesionálních poznámek zdravotníků** (viz „*Starší sestra, která přišla jako první „pomoci“ s kojením, měla hrozný přístup. Doslova mi sdělila, že nechápe, co dnešní matky na kojení vidí, že to tak akorát bolí.*“; „*Dětská sestra měla poznámky, že nechápe, proč chci dítě k sobě, že je lepší odpočívat.*“; „*Vyslechla jsem si hlášky typu: „A vy už kojíte bez nás, to si věříte.“*“), **nesprávné a nešetrné přikládání dětí k prsu** (viz např. „*Miminku chytly hlavu a v podstatě ji nacpaly na prso. Chápu, že asi vědí, jak můžou a nemůžou miminko chytat, ale jakožto prvorodičce mi to přišlo jako docela brutální zacházení*“; či „*Sestra nacpala dítěti dost nevybíravě prso do pusy a hlavu jí u něj dost tvrdě držela.*“) či **nešetrné zacházení s prsy matky** („*Všechny sestry, které mi radily s kojením, mi u toho brutálně drtily bradavky a pokračovaly s tím i další dny, přestože jsem jim říkala, že tohle opravdu bolí (ragáda hned první den). Odpověď byla, že kojení bolí.*“).

Některé ženy uvedly, že **bez další pomoci mimo porodnici by začátek kojení nebyl úspěšný** (viz např. „*Celkově hodnotím kojení v porodnici jako katastrofu, vlivem špatných rad a neochotného personálu nám zkomplikovali kojení natolik, že bych brzy skončila.*“; „*Rozkojila jsem se až doma po návštěvě laktální poradkyně.*“ či „*Kdybych další den nevyhledala jinou pomoc, nevím, jak bych to zvládla.*“). Jiné uvádějí, že **kojily kvůli (ne)pomoci v porodnici jen krátce** (viz např. „*Jsem přesvědčena, že kdyby mi s kojením pomohli už v porodnici, kojila bych dceru více. [...] Informace jsem si musela shánět sama u laktální poradkyně, bohužel pozdě.*“; „*Každá sestra tvrdila něco jiného, každá ukazovala jinou polohu. Jak prvorodička jsem z toho byla jen zmatená a opravdu jsem se nikdy v životě netrápila tak jako při kojení. Bohužel to nedopadla úspěšně a doted' mi to je líto.*“).

Poměrně velká skupina žen poukazovala na **nejednotný přístup personálu**, který byl matoucí zejména pro prvorodičky (viz např. „*Každá sestra radila něco úplně jiného, zpětně jsem pak viděla, že polohu a její nácvik vysvětlovaly úplně špatně. Jiná část sester to ale říkala správně a byly nápomocné. Ale jako prvorodička jsem tehdy nevěděla, kdo má vlastně pravdu, takže velký zmatek.*“; „*Chaos, každá sestra radila*

jiné techniky. Jedna s kloboučkem, druhá žádný klobouček. Honem, honem a nátlak.“; „Vadilo mi, že sestřičky se ani v rámci jedné směny neshodly. Jedna tvrdila, že musím dodržovat časové rozestupy, druhá říkala, že mám kojit, jak si miminko řekne.“; „Jedna sestra mi řekla dělejte to takto, druhá mi pak vynadala, když jsem to dělala takto.“; „Personál (sestry) podávaly špatné informace. Ale to jsem ještě tehdy nevěděla. Zachránila to až pediatrička při propouštění, kdy nám maminkám před personálem řekla, ať je neposloucháme a kojíme dítě tak často, haj dítě chce. Personál totiž radil kojit co tři hodiny a jen 10 minut z jednoho a 10 minut z druhého prsa. A podobné nesmysly.“; „Záleží na konkrétní sestře. Já měla štěstí, po sestřičce, která se s tím moc zabývat nechtěla a dla mi kloboučky, přišla jiná, která byla ochotná přijít na každé kojení a naučila mě kojit i bez kloboučků, bohužel jen jedna z mála.“).

V komentářích se také nezdálo objevovalo **téma kontaktu s dítětem (zejm. po císařském řezu nebo pokud mělo dítě zdravotní obtíže)**, viz např.:

- *„Nejhorší mi ale přišlo, že z porodního sálu ho automaticky po dvou hodinách odvezli na novorozenecké oddělení, přestože jsem nesouhlasila (to bylo cca v šest ráno) a když jsem pro něj kolem osmé šla, protože jsem ho chtěla k sobě, řekli mi, že nejdřív po vizitách a že mě ještě musí sestřička proškolit, než mi ho dají. Nakonec mi ho přivezli až v jednu odpoledne.“ (komentář č. 30, 2015)*
- *„Měla jsem u porodu dudu, která dbala na to, aby se miminko hned po porodu samo přisálo. Nemocniční personál to sice nijak aktivně nepodporoval, ale ani tomu nebránil a mohli jsme přímo na sále zůstat nejméně hodinu, spíš dvě, a v klidu se sžívat, za což jsem moc vděčná.“ (komentář č. 69, 2016)*
- *„Bohužel u císařského řezu nešlo domluvit skin to skin. Že prý bude miminku zima.“ (komentář č. 80, 2016)*
- *„Po císařském řezu si v Podolí nechávají dítě několik dní sestry u sebe. Přesto, že jsem žádala, aby mi ji kdykoliv v noci přinesly na kojení, opakovaly, že se musím vyspat. Když jsem ve 4 ráno prosila, aby mi dceru donesly, že už nemůžu spát, odmítly. Přinesly ji až v 6:00 (podle rozvrhu) s komentářem, že je hladová a že tam hrozně křičela.“ (komentář č. 72, 2016)*
- *Vzhledem k sekci mi byla dcera první den pouze nošena na kojení. První přiložení proběhlo po poměrně dlouhé době (cca 4 hodiny po porodu), přestože jsem byla na standardním pokoji a miminko bylo v protějších dveřích. Následně dceru sestry nosily přibližně v rozestupu 3 hodin, občas to bylo děle a když jsem se sestrám po necelých 4 hodinách připomněla, pouze mi oznámily, že je to ještě v pohodě, přece to ještě není tak dlouho, miminko přinesou (pravděpodobně až se jim to bude hodit). (komentář 101, 2016)*
- *„Po císařském řezu jsem neměla možnost mít miminko u sebe a i manželovi syna vzali cca po 10 minutách a odvezli ho na oddělení, přestože byl zcela v pořádku. Na kojení mi ho přivezli až po více jak 4 hodinách od porodu. Mezitím dostal mateřské mléko, ale bylo to zbytečné, protože já jsem po zákroku byla také zcela v pořádku.“ (komentář č. 83, 2016)*
- *„Po císaři jsem musela zvonit na sestry a škemrat, aby mi syna přinesly aspoň na 10 min. v zavinovačce. Automaticky dostával příkrmy z flašky, aniž by se mě někdo ptal.“ (komentář č. 71, 2016)*
- *„Kojení jsme zvládly i přes odloučení. Tu první noc mi malou nenosili tak často, jak bych si představovala. Zpravidla to bylo ve chvílích, kdy mohly a ne,*

šestinedělky

kdy se to zdálo ideální dceři. Ve chvíli, kdy plakala jí pravděpodobně dali dokrm místo, aby ji ke mě donesly. Proč, to nevím, dočetla jsem se to až z papírů. Jednu noc jsme byly tedy bohužel každá jinde, ale pak jsme to dohnaly. Sestry mě teda částečně odrazovaly od péče o dítě od druhého dne, neustále mi nabízely, ať jim jej vrátím, že ještě x dní po císařském řezu jim ženy své děti nechávají v péči. Jedna sestra vyjádřila respekt k mému odhodlání nechat si malou co nejdříve na stálo u sebe, s tím, že pro dítě je to to nejlepší (komentář č. 15, 2014)

- *„Když už jsme spolu mohli být po pár dnech na pokoji, pak pro změnu žloutenka malého - musel být pod lampou, kam mě ani nepustili - megastres. Nosili mi ho na kojení po třech hodinách, což bylo šílené.“ (komentář č. 59, 2016).*

Nemálo respondentek také zmiňovalo **problematiku dokrmů** (viz např. „Dcera pořád ubývala na víze, nikdo mi ale lahvičku s příkrmem nenutil.“; „Moje miminko brečelo a hned mi nabízeli dokrmování kvůli možnosti, že brečí z hladu. Podle mě tak hodně maminek úplně zbytečně začne dokrmovat právě ve chvíli, kdy je klíčové to nedělat.“; „Dítě se narodilo deset minut před půlnocí, tudíž již následujícího rána podle místních počtů začínalo druhý den života. Podle toho bylo také posuzováno, logicky třetí den nepřibíralo. Situaci zhodnotila dětská sestra slovy „hm, je to blbý“ a muselo se dojet na drkmy (mateřské mléko od dárek). Byl to zbytečný stres, dítě normálně začalo přibírat, jen potřebovalo čas.“; „Mrzí mě, že personál málo respektoval moje přání ohledně dokrmů – respektive množství mléka, které dítě dostane. Š. hodně zhubnul (více než 10 % porodní váhy), takže dokrm byl na místě, ale vždycky ho přejedli, takže se pak nebudil na kojení. Ale na druhé straně sestry jsou vázané tím, co jim řekne lékař, který množství dokrmu stanovil takto vysoké.“; „Pak byl 2 dny na oddělení pro nedonošené děti, kde dostával glukózu, odstríkávala jsem v noci mlezivo, kterého jsem měla hodně, ale nikdo ho nevyzvedl, jak bylo domluveno. Dávali mu cizí mateřské mléko a moje pak vylili.“). Objevuje se i dokrmování **bez souhlasu matky** (mj. „Můj syn se narodil v osm večer a pokud si dobře pamatuji, donesli mi ho na JIP až v šest hodin ráno a v mezičase dostal cizí mateřské mléko, což jsem zjistila až z papíru, který mi donesli ke schválení druhý den – kdyby se mě zeptali předem, souhlas bych nedala.“; „První příkrm mi byl oznámen jako hotová věc, když jsem u každého dalšího chtěla být výslovně informována (opravdu jsem jen žádala o to, abych byla informována, nikoliv, že bych příkrmování striktně zavrhl), byla noční sestra vyloženě nepřijemná a pokaždé přišla s dcerou stylem tady ji máte, když teda nechcet, e abychom ji dokrmily, tak Vám ji musím nosit každou hodinu, protože má hlad.“).

Další skupina komentářů se týkala **otázky „bedsharingu“**, tedy možnosti mít dítě u sebe na posteli (viz např. „Personál mi sice řekl, že ležení společně v posteli je možné, ale nijak mě nepobídl, abychom to udělali.“; „Bohužel se stále uplatňuje to, že miminko s vámi nesmí být v posteli. Musíte podepsat souhlas, že jste o tom byla poučena.“; „Taky bych uvítala, možnost přistýlky pro miminko, abychom mohli být spolu bezpečně jakoby v jedné posteli. Chápu, že nám zakazovali spát s miminkem na jedné posteli, klasické nemocniční jsou úzké a hrozně vysoké.“; „Dítě v posteli absolutně neexistuje.“; „Dále mne mrzí, že je zakázáno spát s miminkem v posteli, postele jsou úzké a bez postranic. Kdyby bylo na oddělení lepší vybavení, určitě by to kontaktu s miminkem prospělo. Bála jsem se mít malého v posteli, že usnu a spadne.“;

šestinedělky

„Nemohla jsem spát s miminkem v posteli. Byla jsem proto v noci nervózní, že usnu u kojení a moc jsem se nevyspala.“).

Ženy v neposlední řadě uváděly, že **personál preferoval kojení vsedě** (viz např. „Učily mě kojit jen vsedě s miminkem na polštáři, doma se nám mnohem líp kojilo vleže. Jinou polohu nenabídly, prý by mi při jiné nemohly pomoci.“; „Kamarádka, co rodila 14 dnů před tím císařem v Motole, byla instruována, kojit vleže! Ta se měla.“; „Čelila jsem poznámkám personálu, když jsem v posteli kojila vleže, že to není "hygienické".“) a oblíbenou pozicí byl **fotbalista** (viz např. „V Podolí balí děti do klasických zavazováček a chtějí, aby je maminky v nich i kojily, a to v poloze fotbalista, kdy miminko leží na posteli a máma sedí vedle na stoličce.“; „Za negativum považují doporučení jen jedné polohy při kojení, tzv. fotbalový úchop, který mi byl nepohodlný a byl nejméně kontaktní.“).

Odpovědi rozdělené dle roků

1. Jak se dítě narodilo?

	Vaginálně	Císařem
2014	23	8
2015	35	14
2016	58	28
2017	15	10
Celkem	131	60

2. Narodilo se miminko po 37. týdnu těhotenství?

	Ano	Ne
2014	30	1
2015	45	4
2016	77	9
2017	23	2
Celkem	175	16

3. Přišel k Vám někdo z personálu nejpozději 6 hodin po porodu, aby Vám poskytl informace o kojení a nabídl Vám pomoc s kojením?

	Ano	Ne	Nevím
2014	20	10	1
2015	26	22	1
2016	54	27	5
2017	21	4	0
Celkem	121	63	7

4. Byla jste hned po porodu s miminkem v kontaktu kůže na kůži a pokračoval tento kontakt nepřerušovaně alespoň hodinu?

	Ano	Ne	Nevím
2014	9	22	0
2015	18	30	1
2016	22	63	1
2017	10	15	0
Celkem	59	130	2

5. Dostala jste informace o tom, jak vypadá správná poloha a správné přísátí miminka? (Uveďte "ano", pokud Vám personál tyto informace nabídl bez ohledu na to, zda jste o ně měla nebo neměla zájem. Uveďte "ne", pokud Vám personál tyto informace nanabídl bez ohledu na to, zda jste o ně měla nebo neměla zájem.)

	Ano	Ne	Nevím
--	-----	----	-------

2014	20	10	1
2015	31	16	2
2016	65	20	1
2017	19	5	1
Celkem	135	51	5

6. Ukázal Vám personál, jak během kojení poznáte, zda miminko skutečně pije mléko z prsa? (Uveďte "ano", pokud Vám personál tyto informace nabídl bez ohledu na to, zda jste o ně měla nebo neměla zájem. Uveďte "ne", pokud Vám personál tyto informace nanabídl bez ohledu na to, zda jste o ně měla nebo neměla zájem.)

	Ano	Ne	Nevím
2014	16	12	3
2015	19	23	7
2016	40	41	5
2017	12	11	2
Celkem	87	87	17

7. Dokázal Vám personál pomoci s kojením?

	Ano	Ne	Nepotřebovala jsem pomoc	Nevím
2014	15	6	10	0
2015	23	15	11	0
2016	38	21	27	0
2017	19	3	3	0
Celkem	95	45	51	0

8. Bylo Vaše miminko dokrmované umělým mlékem?

	Ano	Ne	Nevím
2014	9	22	0
2015	21	27	1
2016	31	53	2
2017	11	14	0
Celkem	72	116	3

9. Bylo Vaše miminko dokrmované umělým mlékem bez Vašeho informovaného souhlasu?

	Ano	Ne	Nebylo dokrmované	Nevím
2014	3	1	22	5
2015	10	8	28	3
2016	10	18	55	3
2017	4	3	14	4
Celkem	27	30	119	15

10. Stalo se, že Vaše miminko bylo dokrmované umělým mlékem a Vy jste se o tom dozvěděla až poté, co bylo dokrmované?

	Ano	Ne	Nebylo dokrmované	Nevím
2014	5	3	22	1
2015	9	11	28	1
2016	8	20	55	3
2017	4	6	14	1
Celkem	26	40	119	6

11. Pokud bylo dítě dokrmované, byl Vám osvětlen důvod, proč se tak stalo?

	Ano	Ne	Nebylo dokrmované	Nevím
2014	9	0	21	1
2015	19	1	28	1
2016	29	1	55	1
2017	11	0	14	0
Celkem	68	2	118	3

12. Byl na Vás vyvíjen nátlak, abyste miminko dokrmovala?

	Ano	Ne	Nevím
2014	4	27	0
2015	11	38	0
2016	14	68	4
2017	2	23	0
Celkem	31	156	4

13. Byla jste personálem informovaná o důležitosti kontaktu kůže na kůži s miminkem během pobytu v nemocnici?

	Ano	Ne	Nevím
2014	3	27	1
2015	4	42	3
2016	4	79	3
2017	0	24	1
Celkem	11	172	8

14. Považoval personál za samozřejmé, že jste s miminkem v jedné posteli?

	Ano	Ne	Nevím
2014	1	26	4
2015	2	40	7
2016	8	67	11
2017	4	18	3

Celkem	15	151	25
---------------	-----------	------------	-----------

15. Byla jste na pokoji s miminkem neustále v režimu rooming-in už od příchodu z porodního sálu?

	Ano	Ne	Nevím
2014	10	21	0
2015	13	36	0
2016	21	62	3
2017	12	13	0
Celkem	56	132	3

16. Odnese personál miminko během Vašeho pobytu, aniž byste o tom věděla?

	Ano	Ne	Nevím
2014	1	30	0
2015	3	45	1
2016	5	77	4
2017	25	0	0
Celkem	34	152	5

17. Bylo s Vámi miminko na pokoji i během všech nocí, které jste strávila v porodnici? (Uveďte "ne" i v případě, že šlo jen o jednu noc.)

	Ano	Ne	Nevím
2014	9	22	0
2015	19	30	0
2016	31	55	0
2017	8	17	0
Celkem	67	124	0

18. Dostala jste od personálu informaci, že miminko máte kojit bez omezování délky kojení tak často, jak miminko nebo Vy chcete?

	Ano	Ne	Nevím
2014	5	22	4
2015	8	37	4
2016	23	57	6
2017	7	15	3
Celkem	43	131	17

19. Dostala jste od kohokoliv z personálu informaci, že máte kojit podle určitého časového rozvrhu nebo že máte kojit jen určitý počet minut?

	Ano	Ne	Nevím
2014	19	7	5
2015	36	8	5

2016	63	22	1
2017	3	22	0
Celkem	121	59	11

20. Dostala jste od personálu nemocnice návrh na použití dudlíku nebo byl Vašemu miminku podán bez Vašeho souhlasu?

	Ano	Ne	Nevím
2014	4	26	1
2015	6	41	2
2016	13	72	1
2017	3	22	0
Celkem	26	161	4

21. Bylo dítě krmeno z lahvičky?

	Ano	Ne	Nevím
2014	5	22	4
2015	8	30	11
2016	20	58	8
2017	5	16	4
Celkem	38	126	27

22. Pokud bylo Vaše dítě dokrmované, ukázal Vám personál, jak to dělat bez lahvičky a naučil Vás, jak tento způsob efektivně používat?

	Ano	Ne	Nebylo dokrmované	Nevím
2014	3	6	22	0
2015	2	18	28	1
2016	2	29	55	0
2017	0	11	14	0
Celkem	7	64	119	1

23. Dostala jste od personálu informace, kam se po porodu můžete obrátit o pomoc s kojením?

	Ano	Ne	Nevím
2014	9	18	4
2015	28	19	2
2016	44	39	3
2017	16	8	1
Celkem	97	84	10

šestinedělky

Komentáře (očíslované, bez jazykové korektury)

2014

1. Měla jsem velké štěstí, že i po císařském řezu jsem kojila bez problémů a kojím i ve 2,5 letech malé. Na chodbě jednou za dva dny ukazoval personál jak správně kojít a polohy, ale jinak nám nikdo nic neřekl. Od pediatričky jsem dostala informace, že mám kojít po třech hodinách a to 10-15 min. na každém prsu.

2. Každá sestra radila úplně něco jiného, zpětně jsem pak viděla, že polohu i její nácvik vysvětlovaly velmi špatně. Jiná část sester to ale říkala správně a byly nápomocné. Ale jako prvorodička jsem tehdy nevěděla, kdo má vlastně pravdu, takže velký zmatek, nejednotný přístup, některé necitlivě tlačily hlavu dítěte k prsu, až jsem jim chtěla odporovat.

3. Neskutečně moc mě stresovalo povinné vážení před a po každém kojení. Dítě řvalo a místo toho, abych ho začala hned kojít, muselo se nejdřív zvážit, což moc nešlo, když tak vyvádělo:-)

4. Měla jsem nadstandard a "moje" sestřička se o mne hodně zajímala. Sama dceru kojila 6 let. Přesto mi doporučovala příkrm a místo prsa nebo dudlíku na uklidnění prst do pusinky. Spaní ve společně posteli mi důrazně zakazovali.

5. Po těžkém a komplikovaném porodu s porodním zraněním a velkou krevní ztrátou jsem až do podání krevní transfuze po dvou dnech nebyla schopna vstát z lůžka a starat se o dítě. Nebyl tedy možný stálý kontakt a díky tomu se kojení špatně rozbíhalo a dostala jsem bolestivou mastitidu. Dítě bylo veliké a neustále hladové. Z porodnice jsem šla po týdnu s umělým mlékem a teprve po zásahu laktační poradkyně a elektronické odsávače jsem se po měsíci rozkojila.

6. Kojení v porodnici hodnotím jako něco velmi složitého a stresujícího. Přebalovat, vážit, kojít, vážit, zapisovat. Když jsem jednou dítě nakojila už po 3/4 hodině, aniž bych vážila a zapisovala, cítila jsem se provinile.

7. Upřímně, nejvíc se mi ulevilo, když jsme přešli po 2 měsících na umělé mléko. Malej se konečně pořádně napucknul a já přestala být ve stresu, že musím kojít.

8. Stresující.

9. Málo rad a pomoci s přísátím pro prvorodičku. Syna přinesli a kojte, prakticky bez žádné rady nebo kontroly. Nakonec poradili klobouček, možná i díky porodu, bez bondingu, bez žádného kontaktu kůže na kůži, se kojení nikdy úplně nerozjelo, syn se nechtěl přisávat, dětská lékařka mi "radila" to samé co v porodnici a doporučovala dudlík... Kojení jsem po velkém stresu zvládla udržet jen 4 měsíce. U druhého dítěte budu kontaktovat laktační poradkyni ještě před narozením dítěte.

10. Kojení bylo přirozené, automatické 😊

šestinedělky

11. Rodila jsem 2014 a 15 v Podolí, byla jsem velice spokojená. Řekla bych, že 2015 byl přístup lepší, ale možná i proto, že jsem byla jako matka vyspělejší. První holčičku jsem kojila jen 5 měsíců, opravdu nechtěla sát, chlapce kojím ještě v 1,5 roce, opravdu sát chce. Na porodním sále se obě děti přisály, holčička dokonce mnohem intenzivněji. Dost možná jsem u prvního dítěte o mléko přišla vlivem dalšího brzkého těhotenství (děti jsou od sebe 13 měsíců) a mojí nízké hmotnosti 50kg.

12. Starší sestra, která přišla jako první "pomoci" s kojením, měla hrozný přístup. Doslova mi sdělila, že nechápe, co dnešní matky na kojení vidí, že to tak akorát bolí. Naštěstí se mi potom věnovala jiná mladší sestra, která měla skvělý přístup a skutečně mi poradila a pomohla, obecně tam byla tato sestra jako andělské zjevení.

13. Neměla jsem s kojením problémy, takže jsem s personálem toto téma moc neřešila. Ale vadilo mi vážení dítěte před a po kojení.

14. Bez problémů, ochotná laktiční poradkyně.

15. Šlo o mé třetí dítě, kojení jsme zvládly i přes odloučení, které nastalo po císaři. Tu první noc mi tedy malou nenosili tak často, jak bych si představovala. Zpravidla to bylo ve chvílích, kdy mohly a ne, kdy se to zdálo ideální dceři. Ve chvíli, kdy plakala jí pravděpodobně dali dokrm místo, aby ji ke mě donesly. Proč, to nevím, dočetla jsem se to až z papírů. Jednu noc jsme byly tedy bohužel každá jinde, ale pak jsme to dohnaly. Sestry mě teda částečně odrazovaly od péče o dítě od druhého dne, neustále mi nabízely, ať jim je vrátím, že ještě x dní po císařském řezu jim ženy své děti nechávají v péči. Jedna sestra vyjádřila respekt k mému rozhodnutí nechat si malou co nejdříve na stálo u sebe, s tím, že pro dítě je to to nejlepší. Narozdíl od předchozích porodů jsem tentokrát informace o kojení odmítala. Sestry mi informace nabízely, ale alespoň jsem nebyla stavěna před různé názory na potřebnou četnost a intenzitu kojení. S jednotností jsem se předtím nikdy nesetkala, takže jsem si to dělala po svém. A kojily jsme pak přes dva roky.

16. Otřesné, poradila až paní na pokoji, miminko hned po porodu zabalili jako kukla, dostala jsem vynadáno, že dítě do postele nepatří!

17. Snažili se prvorodičkám pomoci s kojením, ale informace, kterých se nám dostávalo, byly zastaralé, nepravdivé, vedoucí k bojkotu. Kojení po 2-3 hodinách, převažování, 20 min. pravé, 20 min. levé prso. Odcházela jsem rozkojená, rady dodržovala poté v domácím prostředí, ale nefungovalo to. Až jsem zapojila vlastní instinkty, tak se nám se synem ulevilo. Dudlík nám vnutila pediatra, naštěstí ho syn nikdy nepřijal, od narození měl velkou potřebu být u prsa. Díky FB skupině LP, milovníci kojení kojíme do samoodstavu a velmi mi to usnadňuje fungování s 2,5 letým dítětem.

šestinedělky

2015

18. Každá sestra tvrdila něco jiného, bolely mě bradavky, dle personálu jsem přikládala dítě moc často. V den opuštění porodnice mi bradavky popraskaly do krve, laktační poradkyně v porodnici radila z více poškozeného prsa nekojit a odsávat. Kdybych další den nevyhledala jinou pomoc, nevím, jak bych to zvládla.

19. Ač se sestřičky snažily, správné informace jsem nedostala. Pravidelné intervaly kojení, vážení, kloboučky jsem dostala a dokrm.

20. Jsem přesvědčena, že kdyby mi s kojením pomohli už v porodnici, kojila bych dceru více. Bohužel jsem kojila pouze 3 měsíce současně s podáváním umělého mléka. Informace jsem si musela shánět sama u laktační poradkyně, bohužel pozdě.

21. Katastrofa! Rozkojila jsem se až doma po návštěvě laktační poradkyně a kojila úspěšně ještě rok!

22. Nutnost v určitou hodinu kojit, na přesný čas a hlavně zvažít.

23. Jako komplikované, skoro v mém případě nemožné. Nakonec jsem se do konce šestinedělí rozkojila doma, především díky pořízení odsávačky a častou stimulací.

24. Stres.

25. Když jsem kojila a tulila se s miminkem i v noci, bála jsem se, kdy mě "načapá" personál, miminko podle nich patřilo do vedlejší postýlky.

26. Nikdo o to nejevila zvláštní zájem.

27. Šlo nám to s malým celkem samo, informací jsme dostali celkem dost, ale přínosnější pro mě bylo, když sestra se mnou byla celé kojení a upozorňovala co a jak je dobře/špatně. Tak bych uvítala možnost přistýlky pro miminko, abychom mohli být spolu bezpečně jakoby v jedné posteli. Chápu, že nám zakazovali spát s miminkem na jedné posteli, klasické nemocniční jsou úzké a hrozně vysoké.

28. Pro mě traumatizující zážitek. Každá sestra tvrdila něco jiného, každá ukazovala jinou techniku. Jako prvoroďička jsem z toho byla jen zmatená a opravdu jsem se nikdy v životě netrápila tak jako při kojení. Bohužel to nedopadlo úspěšně a doteď je mi to pořád líto.

29. O pomoc jsem si většinou musela říct a pak záleželo na přístupu jednotlivých sester. Ve většině případů pozitivní.

30. Velmi rozporuplné. Jedna sestra mluvila o důležitosti kojení na požádání, obzvláště když měl malý žloutenku, druhá mi zakazovala ho kojit dýl než patnáct minut z každého prsa a říkala, ať si hlídám intervaly. Dudlíky neradi viděli, ale když se dítě už hezky kojilo, povolili nám je. Ještě doplním k bondingu - dostala jsem syna hned na hrud', ale po asi deseti minutách ho vzali na vážení a měření, pak už ho dali

šestinedělky

do zavinovacky a další bonding se nekonal. Nejhorší mi ale přišlo, že z porodního sálu ho automaticky po dvou hodinách odvezli na novorozenecké oddělení, přestože jsem nesouhlasila (to bylo cca v šest ráno) a když jsem pro něj kolem osmé šla, protože jsem ho chtěla k sobě, řekli mi, že nejdřív po vizitách a že mě ještě musí sestřička proškolit, než mi ho dají. Nakonec mi ho přivezli až v jednu odpoledne.

31. Moje miminko bylo předčasně narozené, porod byl vyvolávaný. Dcerka byla dokrmována mateřským mlékem z banky stříkačkou. Sestry nedovolovaly, aby matky byly tomuto příkrmování přítomny - když jsem si to vyprosila, tak jsem byla dost zděšená a byl to pro mne velký impuls, abych co nejdříve začala kojit. Což se naštěstí povedlo. Bylo to však za přispění soukromé laktační poradkyně, kterou jsem si pozvala do porodnice.

Sestry na oddělení šestinedělí mi sdělily informace o tom, jak kojit, ale tyto informace se mnou nebyly v souladu. Sestry doporučovaly, abych kojila v přesných intervalech po jimi určenou dobu a neustále miminko vážila a nechala dokrmovat mlékem z mléčné banky. Poloha na kojení, kterou mi sestra ukázala, byla velmi nepohodlná a moc se o mě dále nestarala.

Až s nástupem nové směny po víkendu jsem se začala cítit lépe, protože sestry byly o poznání příjemnější a více mne podporovaly a ukazovaly nové polohy a kontrolovaly, zdali dcerka skutečně pije. Vzhledem k tomu, že se dcerka narodila v 36. týdnu, nebylo kojení jednoduché, ale po 8 dnech jsme to zvládly a kojím ji již 1,5 roku. Podle mého názoru je péče, která je v nemocnicích poskytována závislá na tom, jakého člověka zrovna potkáte. Není možné paušalizovat. Přeji všem nastávajícím maminkám, aby potkaly jen příjemné sestry. V období po porodu, kdy je žena extrémně citlivá, je to velmi důležité!

32. Chaos, každá sestra radila jiné techniky. Jedna s kloboučkem, druhá žádný klobouček. Honem honem a nátlak.

33. Podle porodnice se mají sledovat hodinky, gramy, tabulky, kojit vsedě podložená polštáři. Kojila jsem v leže, spala s dcerou v náručí a ta naštěstí přibývala, tak nám dali pokoj. Podporou kojení bych to nenazvala.

34. Bezproblémové.

35. Tento porod byl již můj druhý a opět jsem se setkala s laxnějším přístupem personálu.

36. Vše OK.

37. Nikdo si mě nevšímal, nikdo to neřešil.

38. Š. je naše třetí miminko, takže jsem už celkem nepotřebovala nic vysvětlovat a personál k tomu tak i přistupoval. Tentokrát jsem se obešla bez dýchánku s paní laktační poradkyní ("Ráda bych kojila, ale nemám mléko." "No víte, 8% žen nikdy kojit nebude, třeba jste mezi nimi, tak se tím netrapte." Kojila jsem všechny děti minimálně rok). Mrzí mě, že personál málo respektoval moje přání ohledně dokrmů - respektive množství mléka, které dítě dostane. Š. hodně zhubnul (více než 10 %

šestinedělky

porodní váhy), takže dokrm byl na místě, ale vždycky ho přejedli, takže se pak nebudil na kojení. Ale na druhé straně sestry jsou vázané tím, co jim řekne lékař, který množství dokrmu stanovil takto vysoké. Jako u všech dětí, víc kojít jsem začala až doma a s malou pomocí dokrmu jsem kojila víc než rok.

39. Byl to stres kvůli prostoru, kde se kojilo - na intermediálním oddělení, kde bylo dalších 10 dětí, rodiče, doktoři, sestry. Prostě žádné soukromí a klid. Ale chápu, že to jinak nešlo udělat. I tak jsme to zvládly!

40. Syn byl po porodu uložen do inkubátoru. Po několika hodinách, když mi ho vrátili, přišla sestra mi pomoc s prvním přiložením. Naskládala polštáře a miminko napolohovala si fotbalové polohy. Poté dost nevybíravým způsobem přirazila jeho hlavičku na mé prso. Syn byl bojovník a přísál se prakticky okamžitě. Sestra řekla, že bych ho měla nechat pít 5 minut a pak mu dát druhé prso a prý jestli budu chtít pomoc. Řekla jsem, že ne, což vedlo k jejímu odchodu. Díkybohu. Opakování jejího 'chvatu' bych podruhé si psychicky nevydržela. Syn se během 2 minut napil a druhé prso nechtěl. Vzal si ho, až po spinkání. Doma pak začal boj s bolestí. Přísátí bylo čím dál horší. Skoro 3 týdny trvalo, než jsem si našla a vyzkoušela savčí polohu. A bylo po problému. Brzy bude mít syn 2 roky a stále si chodí na mlíčko, a to nejen na spaní :)

41. Peklo. Maminky kolem mě plakaly, chtěly kojít, ale nešlo jim to. Jak taky? Dokrmili jim jejich dítě (bez přítomnosti matky), přinesli ho a řekli mamince, ať to zkusí. Bylo mi jich líto. Zaviděly mi, že jsem šla hned druhý den po porodu domů... Já se snažila přikládat kdykoli otevřela kukakadla. Vyslechla jsem si hlášky typu: "A vy už kojíte bez nás, to si věříte.", "No, vy to zvládnete i bez našich rad.", a za chvíli: "Ale nechte ji tam max 15 minut! Pak už nepije." Mléko jsem měla až 3. den pozdě večer. Dětská sestra (laktační poradkyně) poslala mého muže koupit umělé mléko. On naštěstí nekoupil, poradil se s naší soukromou porodní asistentkou a večer bylo mléko a malá pila a pila. Ještě že jsem svou porodní asistentku měla. Podpořila mě. Ne jako ty v porodnici. Jeden den na šestinedělí mi bohatě stačil. Je to smutné.

42. V por. přání jsem měla uveden neomezený kontakt s dítětem a podporu a pomoc v kojení. Po porodu bylo dítě 2 hodiny s námi na pokoji, nikdo nás nerušil. Po dvou hodinách jsem se přesunula na šestinedělí. Dítě odnesli na umytí, injekci vitamínu K, aplikaci očních kapek. Dětská sestra měla poznámky, že nechápe, proč chci poté dítě k sobě, že je lepší odpočívat, nicméně dítěte jsem se cca za 30 min dočkala a pak už bylo stále se mnou. Výborné byly laktační poradkyně. Jediné, co bych jim vytkla, bylo, že moc neučí polohy bez kojícího polštáře, o které jsem výslovně projevila zájem, jelikož mi to s polštářem nešlo a ani jsem jej pořizovat nechtěla.

Co se týče dětských sester, opravdu důrazně před jejich přístupem ke kojení varuji. Určitě nejsou takové všechny. Ale moje zkušenost je, že všechny, které mi radily s kojením, mi u toho brutálně drtily bradavky a pokračovaly s tím i další dny, přestože jsem jim říkala, že tohle opravdu bolí (ragáda hned první den). Odpověď byla, že kojení bolí. Pobyt na šestinedělí se neobešel bez zastrašování, co se týče přibírání, resp. nepřibírání na váze. Dítě se narodilo deset minut před půlnocí, tudíž již následujícího rána podle místních počtů začínalo druhý den života. Podle toho bylo také posuzováno, logicky třetí den stále nepřibíralo. Situaci zhodnotila dětská sestra

šestinedělky

slovy „hmm, je to blbý“ a muselo se najet na dokrmy (mateřské mléko od dárkyň). Byl to zbytečný stres, dítě normálně začalo přibírat, jen potřebovalo čas.

43. Vzhledem k tomu, že jsem neměla s kojením žádné problémy, nevadilo mi, že se mi personál příliš nevěnoval a sám moc nenabízel pomoc, Podolí je opravdu "továrna". Navíc jsem "teoretický základ" získala již před porodem od své porodní asistentky, něco jsem si také přečetla (Stadelmannová). Pokud jsem ale měla nějaké otázky nebo jsem chtěla něco ukázat, požádala jsem personál a vždy se mi věnoval. Dobrá mi přišla také "přednáška" laktační poradkyně, jen mi vadilo, že jsem na ní nemohla mít svého (velmi klidného!) syna u sebe. Koná se ale jen 2x týdně, některé matky ji tedy minou. Zpětně mi přijde škoda, že když byl jednu noc syn dost neklidný a já úplně vyčerpaná, personál mi neporadil, ať si spolu lehneme do postele a syn se kontinuálně přisává, pokud to potřebuje... Stejně tak pár hodin po porodu, když jsme už byli spolu v pokoji na odd. šestinedělí, mi personál sice řekl, že ležení společně v posteli je možné, ale nijak mě nepobídl, abychom to udělali a mně to nad ránem po dvou probdělých nocích nějak nenapadlo, což je mi zpětně líto.

44. V porodnici se nám snažili pomoci, vzdělat nás ohledně poloh, správného přísátí apod. Jen to bylo všechno takové "řízené", hrozně obtěžující bylo vyplňování tabulek, vážení a člověk se nakonec musel podřídit, když nechtěl dělat velké problémy. Přece jen jsem si říkala, že vědí, co dělají. Malá se narodila ve 36. týdnu a měla novorozeneckou žloutenku. Během léčby mi ji nosili na kojení každé 3 hodiny, ale někdy se stalo, že prý už měla hlad dřív, tak ji dokrmili. Prý mateřský mlékem dárkyň lžičkou. Ale nikdy jsem to neviděla. Když jsem prosila, aby mi ji příště přinesli dřív, tak se stejně nic nezměnilo. Pak už samozřejmě nijak extra ode mě pít nechtěla. Vybalení a položení na kůži po porodu jsem si taky musela vyžádat a přemlouvat je, že v teple bude nejvíc u mě a ne v nějaké papírové utěrce...

45. Narodila se mi holčička 580 g ve 26. týdnu těhotenství. Hned na JIPku za mnou přišly laktační a pomáhaly mi odstříkávat mléko, které holčička okamžitě dostávala. Laktační, které jsem zažila, za námi docházely pravidelně na oddělení, pomáhaly odstříkávat, odnášely mléko miminkům, případně nám pak sdělily, kam ho máme skladovat samy. Moje dcera byla v nemocnici 4, 5 měsíce, já jsem strávila na elektrické odsávačce necelé čtyři. Dcera nikdy neměla jiné než moje mléko. Nejprve hadičkou, pak z lahvičky. Prvně jsme přikládaly po třech měsících. 10 dní před odchodem dcery jsme spolu byly nepřetržitě na roomingu, kdy jsem si prosadila, že ji budu jen kojit, kdy si řekne a nebudu dokrmovat svým mlékem z lahvičky. Bylo mi vyhověno. Už je to rok a půl a pořád kojíme.

46. Dcera byla přenášená a pro nepostupující porod (po vyvolání kvůli vysokému tlaku) se narodila císařským řezem ráno po 6 h. Poprvé mi dceru přinesli kolem 12 hodiny a malá byla šikovní a hned napoprvé pochopila k čemu je dobré prso. Kojení nám naštěstí neovlivnil ani porod císařem a ani to, že jsme se po porodu poprvé viděli až několik hodin. Podle informací dcera dokrmována nebyla a při odchodu z porodnice byla plně kojena a krásně přibírala. Nakonec jsme plně kojili do cca 5 měsíců a v kojení pokračovali až do téměř dvou let.

šestinedělky

47. V porodnici mi malou na JIP pokoj nosili laktační poradkyně, které mi ze začátku pomohli rozběhnout kojení. Poté už jsme si poradili samy dvě. Laktační poradkyně mi dali pár dobrých rad, na šestinedělí se mnou už kromě přibírání miminka kojení nikdo neřešil.

48. Laktace se mi spouštěla celkem pomalu. Se správnou technikou mi hodně pomohla přítomná laktační poradkyně, která docházela na oddělení šestinedělí a jedna velmi hodná dětská sestra. Dcera pořád ubývala na váze, nikdo mi ale lahvičku s příkrmem nenutil. Čtvrtý den, když už jsem se smířila s tím, že kojit nebudu a od dalšího dne začneme s lahvičkou, se mi mléko spustilo a kojila jsem skoro rok. Byla jsem ráda, že na mě nikdo netlačil a dal nám čas na to, se s malou hezky sžít.

49. Jsem sestřička a součástí mé práce bylo pomáhat maminkám při kojení, ovšem u vlastního miminka jsem byla velmi ráda, že sestřička přišla a se vším mi pomohla. Dcera měla problém se přisát a sestřička mi přinesla kloboučky a s nimi nám to šlo krásně. Po několika týdnech jsme odbouraly i kloboučky.

50. Pokud bych o pomoc s kojením nepožádala, odešla bych jako spolubydlící s lahvičkou a umělým mlékem Hipp.

51. V 37+0 tt jsem porodila císařským řezem dvojčata, dvojčata byly příkrmované párkrát, už na JIP se mi spustila laktace, tím pádem nebylo příkrmování potřeba. Třetí den po porodu jsem je kojila sama i v noci a šestý den jsme šli domů plně kojené a to byly až do zavádění příkrmů. Kojím stále a holkám je 15měsíců. Tříhodinový režim kojení jsem dodržovala, jelikož se mi holky jinak budily později najednou a ze začátku jsem neměla odvalu sama kojit dvě děti. Samozřejmě byly dny, kdy si holky řekly o jídlo dříve a kojila jsem dřív. S dvojčaty je to trošku jinak než s jedním miminkem, proto režim. Kojení v porodnici probíhalo bez problémů, žádný nátlak kdy nebo jak přesně kojit, hledalo se, co dětem a matce vyhovuje nejvíce, na péči si vůbec nemůžu stěžovat, sestřičky byly úžasné, samozřejmě co člověk to názor, já si vyslechla názor více lidí a udělala jsem jen dobře.

52. Kojení v porodnici nebylo příliš stresující, protože jsem se řídila potřebami syna a on díky tomu prospíval, tj. přibýval na váze, neměl trávicí obtíže apod. Navzdory doporučeným intervalům mezi kojeními nikdo z personálu nekritizoval, že kojím i daleko častěji a "nepravidelně". Kvůli "špatnému" tvaru bradavek mi bylo doporučeno používat kloboučky, "jinak nenakojím". Ty jsem však nepoužila a vše šlo dobře. Moje rozhodnutí už nikdo nekontroloval. Za negativum považuji doporučení jen jedné polohy při kojení, tzv. fotbalový úchop, který mi byl nepohodlný a byl nejméně kontaktní. Místo toho jsem začala používat polštář a držení "v kolébce", ev. pololeh s dítětem na břiše.

53. Personál (sestry) podávaly špatné informace. Ale to jsem ještě tehdy nevěděla. Zachránila to až pediatrička při propouštění, kdy nám maminkám před personálem řekla, ať je neposloucháme a kojíme tak často, jak dítě chce. Personál totiž radil kojit co tři hodiny a jen 10 minut z jednoho a pak 10 minut z druhého prsa. A podobné nesmysly.

2016

54. Nevěděla jsem, zda miminko pije, i když bylo přisáté. Nikdo mi neřekl, jak to poznám. Jediným ukazatelem bylo neustálé vážení a sepisování hmotnosti, vnímám to jako nepříjemné-nepohodlné, ale na druhou stranu to byl alespoň jednoznačný ukazatel. Miminko stále otvíralo pusinku a dělalo pohyby jakoby chtělo pít. Nevěděla jsem co mám dělat, vydrželo by u prsa asi nepřetržitě. (Sálo od prvního okamžiku a mléko jsem měla brzy po porodu, podle mne ho bylo dostatek.) První kojení byla i hodinová, nevěděla jsem, zda je to správně/špatně. Miminko prostě bylo přisáté a dělalo pohyby pusinkou. Ale zda sálo nebo dumlalo nevím dodnes. Ohledně režimu kojení mi každá sestra/doktor řekli něco jiného. (Každý půl den měl službu někdo jiný, za 5 dní v porodnici jsem neviděla stejnou sestru ani doktora.) Bylo to k zbláznění. Rozhodně se ale shodovali v tom, že se má krmit zhruba po 2 hodinách a že se dítě napije nejvíc prvních 5 minut a že kojit víc jak 20 minut nemá cenu.

S dcerou jsme kojení nezvládly - po návratu domů pediatřička řekla, že dcera přibrala od porodu málo (9. den - 80 g) a že musím dokrmovat umělé mléko z lahvičky. Bála jsem se o ni, nevěděla, kde mi hlava stojí a že jsou jiné alternativy než lahev a že nemám propadat zoufalství, mi nikdo neřekl, neměla jsem sílu něco vyhledávat. Pediatřička konstatovala, že nejsem kojící matka. Po 3 měsících střídání prso-krknutí-lahev po 3 hodinách a trápení se s tím, jak se ode mne dcera odvrací, škrábe mne, kope a od 2. měsíce nechce pít z prsu, jsem kojení vzdala. Byly to 3 měsíce plné utrpení pro nás obě, kojení nám zkazilo i vztah, o jehož nápravu dodnes (10 měsíců po porodu) bojuji. Je mi to moc líto, že jsem si to nenastudovala před porodem, že jsem laktační poradkyni měla doma až, když už jsem neměla sílu to změnit a že jsem slepě a se strachem o miminko poslechla pediatřičku.

55. Bylo to mé druhé dítě, na kojení jsem byla připravena.

56. OK.

57. Nechtěla jsem kojit a ocenila jsem, že mě do toho nikdo nenutil.

58. Dobře, bez problému, měla jsem všechny informace a k dispozici laktační poradkyni po celou dobu pobytu v nenocnici.

59. Jedním slovem stres - vážení po každém kojení a nervy, kolik miminko vypilo. Když málo, vnucovali dokrm (mateřské mléko od jiné ženy). Na toto jsem přistoupila vzhledem k tomu, že jsem chtěla jít brzy domů a záleželo na tom, jak bude miminko přibírat (vyhrožovali, že nás nepustí domu). S miminkem jsme spolu nemohli být od začátku vzhledem ke zdrav. komplikacím (bonding proběhl, nicméně miminko nedýchalo a museli jej oživovat, potom přirostlá placenta - musela jsem pod narkózu a následně má velká krevní ztráta a neschopnost vstát z postele.

Když už jsme spolu mohli být po pár dnech na pokoji, pak pro změnu žloutenka malého - musel být pod lampou, kam mě ani nepustili - megastres. Nosili mi ho na kojení po třech hodinách, což bylo šílené. Mléko se zpočátku moc netvořilo, pomohla kamarádka homeopatka, která mi na oddělení v Podolí propašovala v

šestinedělky

igelitce s ovocem homeopatika na spuštění laktace. Nicméně do 6. měsíce jsem plně kojila a kojím stále (7,5 měsíců). Když se kojit opravdu chce, pak to lze i přes překážky. Hodně mi pomohla skupina o kojení na Modrém koníkově, hlavně zpočátku, když si člověk tolik nevěří. Kojení zdar! :)

60. Přístup většiny sester je katastrofální. Najdou se výjimky, ale většinou se nezeptají, jak to jde, pouze váží a váží a koukají na přibírání. Nikoho už ale nezajímá, že jste prvorodička po těžkém císaři a nevíte, co dělat.

61. Možná by mi bylo podáno více informací, ale bohužel jsem z porodnice odcházela na reverz 48 hodin po porodu. Možná kdybych tam zůstala na rady lékařů (kteří mi říkali, že беру na sebe zoodpovědnost, pokud miminko umře apod.), nerozkojila bych se vůbec. Přístup sester na oddělení šestinedělí byl šílený, klepala jsem se, bylo mi na zvrčení z těch všech nervů a jejich arogantního přístupu.

62. Kojení byl od začátku velký boj. Syn byl velmi drobný (IUGR, necelá 2kila), a personál měl pocit, že proto musí dostávat velké dávky jídla už od narození. Tak dokrmovali dárcovským mateřským mlékem a poté mým odstříkaným (jsem ráda aspoň za půjčení odsávačky). Dokrmovali jen oni stříkačkou, mě to nedovolili (že prý bych si ho utopila - absurdní), na to aby nás propustili, jsem musela začít dokrmovat lahvičkou.

Celkově mi s kojením příliš nepomohli, pouze ze začátku pár pokusů, když byla zrovna ochotná sestra, ale když synovi přisátí příliš nešlo, místo nabídnutí změny polohy a pod. nám vnutili kloboučky. Oboje se nám postupem času pomocí kvalitních laktačních poradkyň povedlo odbourat, ale byl to náročný stresující boj. Celkově hodnotím začátky kojení v porodnici jako katastrofu, vlivem špatných rad a neochotného personálu nám zkomplikovali kojení natolik, že bych brzy skončila. A to ani nemluvím o nucení dodržování 3hodinových intervalů a stresujícím vážení před a po kojení.

63. Bolestivé, na jedno prso jsem používala kloubouček - doporučila mi jej sestra v porodnici, protože se miminko kvůli tvaru bradavky nemohlo přisát.

64. Malý pil co hodinu, šlo to hladce, pustili nás domů ani ne po 3 dnech :)

65. Kojení vnímám jako něco co musíme doladit s miminkem v klidu domova, dost to první dva měsíce bolelo.

66. Vadilo mi, že sestřičky se ani v rámci jedné směny neshodly. Jedna tvrdila, že musím dodržovat časové rozestupy, druhá říkala, že mám kojit, jak si miminko řekne. Také jejich "přikládání" k prsu mi přišlo hrozně nešetrné. Miminku chytly hlavu a v podstatě ji nacpaly na prso. Chápu, že asi vědí, jak můžou a nemůžou miminko chytat, ale jakožto prvorodičce mi to přišlo jako docela brutální zacházení.

67. Bez problému.

68. Děs a hrůza, to, co oni prezentují jako pomoc, mi málem kojení úplně zabilo.

šestinedělky

69. Trochu mě stresovala představa, že nebudu moct kojit a že mě to budou "učit" jako paní, která se mnou byla na pokoji – způsob, jakým to sestry dělaly, byl krajně necitlivý a neposkytoval matce ani dítěti žádné soukromí a vůbec se nedivím, že to miminku "nešlo". naštěstí to našemu dítěti "šlo" – měla jsem u porodu dudu, která dbala o to, aby se miminko hned po porodu samo přisálo. Nemocniční personál to sice nijak aktivně nepodporoval, ale ani tomu nebránil a mohli jsme přímo na sále zůstat ještě nejméně hodinu, spíš dvě a v klidu si užívat, za což jsem moc vděčná. vážení před a po kojení celou třetí noc jsem kupodivu prováděla – protože jsem byla už tak nevyspalá, že mě vůbec nenapadlo, že bych se tomu mohla bránit nebo to vyplnit od boku. Nicméně jsem byla rozhodnutá, že kdyby mě ten další den nechtěli pustit domů, tak podepíšu revers, protože jsem si uvědomovala, jak moc absurdní to je. Nakonec to nebylo potřeba.

70. V Podoli balia deticky do klasických zavinovaciiek a chcu aby ich maminky v nich aj kojili a to v polohe futbalistu, kedy mimi lezi na posteli a mama sedi vedla na stolicke. Takze keby sa tym mal clovek riadit, pocas celej doby pobytu v porodnici by dieta nemalo vobec ziadny fyzicky kontakt s nikym, lebo je okrem prebalovania nonstop v perinke. Dieta v posteli je pre nich nepripustitelne. Kojit idealne a 3 hodiny, samozrejme vazit pred aj po, vsetko zapisovat. V noci brali mamickam deti k sebe, aby sa mamy dobre vyspali, je to tam standard. Bola som tam 11 dni, videla som tam mnoho vaccinou smutnych pripadov. Bohuzial o sebe konkretne pisat zatiaľ nedokazem, pobyt v porodnici je pre mna aj teraz prilis citliva a traumatizujuca spomienka. Ale kojime v nastastie bez problemu uz 9 mesiacov.

71. I přes velmi nepříznivé podmínky v porodnici jsem problémy s kojením neměla, jelikož jsem sama chtěla kojit a věřila jsem, že to půjde, a syn krásně spolupracoval. Jinak přístup v Podolí strašný. Po císaři jsem musela zvonit na sestry a škemrat, aby mi syna přinesly aspoň na 10 min. v zavinovačce. Automaticky dostával příkrmy z flašky, aniž by se mě někdo ptal. Pak byl 2 dny na oddělení pro nedonošené děti, kde dostával glukózu, odšťikávala jsem v noci mlezivo, kterého jsem měla hodně, ale nikdo si ho nevyzvedl, jak bylo domluveno. Dávali mu cizí mateřské mléko a moje pak vylili. Mohla jsem za ním jen přes den po 3 hodinách, kdy jsem ho kojila. Pak žloutenka a 2 dny ozařování - kojení co 3 h max. 30 min. Dítě v posteli absolutně neexistuje. Bonding kůže na kůži proběhl až doma po 8 dnech. Teď 13 měsíců, kojím stále.

72. Naprostá hrůza, umí pouze vynadat, že to člověk dělá blbě. Mléko se mi začalo pořádně tvořit až 10. den po porodu. O kojení jsem se toho nejvíce dozvěděla z brožury, kterou jsem si vzala na chodbě. Po císařském řezu si v Podolí nechávají dítě několik dní sestry u sebe. Přesto, že jsem žádala, aby mi ji kdykoliv v noci přinesly na kojení, opakovaly, že se musím vyspat. Když jsem ve 4 ráno prosila, aby mi dceru donesly, že už nemůžu spát, odmítly. Přinesly ji až v 6:00 (podle rozvrhu) s komentářem, že je hladová a že tam hrozně křičela. Tolik ke vstřícnosti personálu.

73. Nikdo se o mě nestaral, protože jsem neměla problémy a o nic jsem si neřekla. Moje miminko brečelo a hned mi nabízeli dokrmování kvůli možnosti, že brečí z hladu. Podle mě tak hodně maminek úplně zbytečně začne dokrmovat právě ve chvíli, kdy je klíčové to nedělat.

šestinedělky

74. Náročné - hlavně sladit se s miminkem a přijít na vzájemně vyhovující techniku. V porodnici mi moc pomohli. Velmi dobré bylo sezení s laktační poradkyní organizované porodnicí.

75. Sestřičky byly úžasné a ochotné. Kojení doma je komfortnější.

76. S druhým dítětem už jsem dělala vše po svém. Kojila jsem podle dítěte, měla jsem ho v posteli, i když sestry to často kritizovaly. Vážení jsem prováděla jen občas. Maximálně mě ale vytáčelo, jak sestry nedokázaly pracovat s matkami, které měly problémy. Myslím, že většina z nich po odchodu z porodnice nekojila.

77. Každá sestra podávala jinou informaci. Jedna mi rvala syna na prso, i když plakal. Nikdo mi neporadil, jak na bolavé bradavky. Dokrm byl navrhován ihned, jak dítě brečelo hlady. Celkový dojem: zbytečný stres a nervy.

78. Přístup ke kojení mi připadal dost zastaralý - podle času, vážení atd. Žádné rady ohledně polohy kojení nebo správného přísátí jsem nedostala (spíš přehled povinností a pravidel na oddělení, např. nesmíte spát s miminkem v posteli). Z předporodního kurzu soukromé por. asistentky jsem získala informace o kojení již dřív a těmi jsem se v porodnici řídila. Nastěstí miminko dobře (hodně) sálo už od začátku, tak jsme nemuseli řešit dokrmování.

79. Dostala jsem po přijetí na poporodní odd. informaci, že první 3 dny je kojení plně v mé režii, délku, interval ať si určujeme s dcerkou samy, kojit umím (druhorodička:-). Následující dny se personál taktně pouze ptal, zda je vše ok. Po 3 dnech dceru zvažili a zjistili, že kojení opravdu umíme a šly jsme domů. Byla jsem velmi spokojená. Pouze společné spaní v posteli nechápali.

80. Neřešila jsem, bylo to mě třetí mimi, i tak to tam všichni brali, že pomoc nepotřebuji. Bohužel u císařského řezu nešlo domluvit skin to skin, i když jsem o to moc stála 😊 že prý bude miminku zima.

81. Bylo to strašné. Největším problémem je podle mě diskontinuita péče, každá sestra mi řekla něco jiného. Jedna dělejte to takto, druhá mi pak vynadala, když jsem to dělala takto. Jak mám kojit mi prakticky ukázaly až třetí den, kdy miminko shodilo a zaveleli, že ho začnou přikrmovat. Do té doby "zkoušejte, však on nemusí nic vypít" a pak během výměny směn "jakto že nepije, shodil, takže dokrm". Malý byl pak zesláblý a nepřisával se, takže mi dali kloboučky, až doma laktační poradkyně odhalila, že jsou pro mě zcela nevhodné, protože jsou malé, že tím pádem malý nemůže nic vypít, atd. Opravdu horor. kojení jsme rozjeli jen díky pomoci laktační poradkyně, která je i porodní babkou a byla s náma u porodu.

82. Náročné, miminku se nedařilo přísát, sestry ale trpělivě pomáhaly.

83. Přístup v ÚPMD je hodně rozdílný podle toho, na koho narazíte. Bohužel sestry, které používají poučky x let staré je stále hodně. Oproti tomu ale některé sestry jsou k nezaplacení. Bohužel se stále uplatňuje to, že miminko s vámi nesmí být v posteli.

šestinedělky

Musíte podepsat souhlas, že jste o tomto byla poučena. Po císařském řezu jsem neměla možnost mít miminko u sebe a i manželovi syna vzali cca po 10 minutách a odvezli ho na oddělení, přestože byl zcela v pořádku. Na kojení mi ho přivezli až po více jak 4 hodinách od porodu. Mezitím dostal mateřské mléko, ale bylo to zbytečné, protože já jsem po zákroku byla také zcela v pořádku.

84. Vše v pořádku, byla možnost se kdykoliv poradit, pravidelně jsou semináře o kojení.

85. Jako prvorodička jsem poslechla vše, co mi bylo řečeno, neboť zdravotní personál přeci ví, co dělá. Plně jim důvěřovala, a tak byla s celým porodem a následnou péčí spokojená. Nyní s odstupem času a po pár laktčních krizích to vnímám jinak. Podstatné informace týkající se kojení nebyly dostatečné nebo vůbec poskytnuty - např. kůže na kůži, neomezený čas kojení aj. (naopak, měla jsem kojít jen 10 min z jednoho prsa). Věřím, že by start pro mě i miminko byl mnohem jednodušší, bez slz a černých myšlenek, jak jsem neschopná matka - miminko nemá přeci hlad, neboť papalo 20 min, tak proč brečí?! Nepapalo, jen dudalo. To jsem ale nevěděla, nikdo mi neukázal, jak vypadá správné sání. Do zavedení příkrmů jsme měli problém s přibýváním i přesto, že jsem kojila na požádání - naštěstí jsem se náhodně dostala do skupiny Laktační poradenství na FB a spoustu věcí dostudovala sama.

86. Dítě v porodnici v podstatě skoro kojené nebylo, 2 dny jíst nechtěla. Nakonec, protože jsem chtěla jít 3. den domů, jsem večer souhlasila s dokrmením, tím se malé roztáhlo břicho a kojila jsem co hodinu. Do rána váhový přírůstek a možnost odejít domů. To, že dítě 2 dny nic nejedlo, nikdo neřešil. Až večer před dokrmem, když jsem řekla, že chci jít další den domů, řekli mi, že musí mít váhový přírůstek. Sestra nacpala dítěti, dost nevybíravě, prso do pusy a hlavu jí u něj dost tvrdě držela... Docela drsné.

87. Neměla jsem s kojením problém, ale ostatní 3 ženy, které jsem potkala na pokoji, ano. Informace se lišily podle personálu, ale obecně kojení podporováno bylo.

88. Přišlo mi to jako naprosto přirozená věc, jen mi déle trvalo, než se mi spustilo mleko.

89. Jednalo se o druhé miminko, takže jsem pomoc nepotřebovala. U prvního miminka mi personál porodnice s kojením příliš nepomohl. Využila jsem tedy službu laktační poradkyně, která za mnou přišla domů a vše mi pečlivě vysvětlila.

90. Byla jsem ještě vykulená, co se děje. Ale vše nakonec proběhlo za pomoci ochotných asistentek v pořádku.

91. V pořádku. Laktace pomalu nastupovala i po císařském řezu, sestry byly nápomocné a paní doktorka nás pustila nás i s minimálním příbytkem váhy (ztráta 440g, při propuštění nabráno 20g), nadějně mi slibovaly, že se v klidu doma první den rozkojím a tak se i stalo.

šestinedělky

92. Záleží na konkrétní sestře. Já měla štěstí, po sestřičce, která se s tím moc zabývat nechtěla a dala mi kloboučky, přišla jiná, která byla ochotná přijít na každé kojení a naučila mě kojit i bez kloboučků, bohužel byla jedna z mála. Jako velmi stresující vnímám vážení před a po kojení, které bylo vyžadováno a zaznamenáváno. Kojila jsem častěji než co tři hodiny a klidně i hodinu v kuse a nikdo nic nenamítal, přestože z počátku byl rozvrh kojení a délka zmíněná. Dále mne mrzí, že je zakázáno spát s miminkem v posteli, postele jsou úzké a bez postranic. Kdyby bylo na oddělení lepší vybavení, určitě by to kontaktu s miminkem prospělo. Bála jsem se mít malého v posteli, že usnu a spadne.

93. Psycho, protože byla malinká a u kojení pořád usínala, a tak jsem jí měla u prsa hodiny a hodiny.

94. I když jsem byla o kojení poučena (rychloukurzem ve 12 hodin v noci po porodu), měla jsem problém. Kojila jsem dlouho, až jsem měla bolavé bradavky a syn i tak nepřibýval. Když jsem chtěla poradit, zkontrolovat nebo nějak pomoci, všichni jen chtěli vidět, jestli mi teče mlíko a když viděli, že jo, tak vždy mávli rukou a řekli: "To bude dobrý." I tak mě ale strašili dokrmováním.

95. Hrůza, neskutečný psychický tlak.

96. Jako podporující, ale pro matky, kterým se nedařilo kojit, velmi stresující. Mně se kojilo výborně už od začátku, i když mi byla ukázána poněkud krkolomná poloha vhodná po císařském řezu (doma jsem ji velmi rychle opustila). Laktační poradkyně byly snadno dostupné, byla i možnost zajít na přednášku laktační poradkyně o správných technikách kojení - poměrně velmi obsáhlá.

Můj syn se narodil v osm večer a pokud se dobře pamatuji, donesli mi ho na JIP až v šest ráno a v mezičase dostal cizí mateřské mléko, což jsem zjistila až z papíru, který mi dali podepsat ke schválení druhý den - kdyby se mě ptali předem, souhlas bych nedala, mohli mi ho donést dřív, nebo nechat žíznit, novorezenec bez potíží vydrží prvních 24 hodin na suchu. Mleziva jsem měla spoustu, následně i mléka, syn odcházel třetí den po porodu s váhou téměř porodní. Jinak instrukce a la z jednoho prsa deset minut a pak z druhého deset minut, vážit před kojením a po, na kojení rozbalit zavinovačku, nebrat do postele, kojit vsedě (kamarádka co rodila 14 dnů úřed tím císařem v Motole, byla instruována kojit vleže! ta se měla), kojit po 4 hodinách, v noci nebudit na kojení po odchodu z porodnice.

Synovi je teď 14 měsíců a já stále téměř plně kojím, pravděpodobně zásluhou genetiky a toho, že jsem brzo začala kojit přes den častěji a delší dobu, než mě instruovali v porodnici.

97. Cítila jsem se špatně, že nám kojení nešlo první 2 dny, miminko se nechtělo přisát, sestřičky se mi sice snažily pomoci, ale přesto jejich přístup nebyl laskavý. Učily mě kojit jen vsedě s miminkem na polštáři, doma se nám mnohem líp kojilo vleže. Jinou polohu nenabídly, prý by mi při jiné nemohly pomoci. Vyhrožovaly mi, že když se nerozkojím, tak nás nepustí domů.

98. Musela jsem si poradit sama.

99. Trochu omezující, bolo potřebné zaznamenávat váhu před a po každém kojení.

100. Kojení jsem vnímala jako přirozenou věc.

101. Vzhledem k sekci mi byla dcera první den pouze nošena na kojení. První přiložení proběhlo po poměrně dlouhé době (cca 4 hodiny po porodu), přestože jsem byla na standardním pokoji a miminko bylo v protějších dveřích. Následně dceru sestry nosily přibližně v rozestupu 3 hodin, občas to bylo déle a když jsem se sestrám po necelých 4 hodinách připomněla, pouze mi oznámily, že je to ještě v pohodě, přece to ještě není tak dlouho, miminko přinesou (pravděpodobně až se jim to bude hodit).

První příkrm mi byl oznámen jako hotová věc, když jsem u každého dalšího chtěla být výslovně informována (opravdu jsem jen žádala o to, abych byla informována, nikoliv, že bych příkrmování striktně zavrhl), byla noční sestra vyloženě nepříjemná a pokaždé přišla s dcerou stylem tady ji máte, když teda nechcete abychom ji dokrmily, tak Vám ji musím nosit každou hodinu, protože má hlad. Sestra vypadala, že ji tato situace vyloženě obtěžuje a vymýšlím si nesmyly, kterými trápím své dítě. Dále se mnou o kojení nijak nediskutovala. V každém případě vždy záleželo na sestře - denní sestra byla výrazně vstřícnější, komunikovala se mnou, ujistila mne, že by ji v žádném případě nenapadlo miminko dokrmit bez konzultace se mnou a dceru mi bez problémů nosila, když bylo třeba.

Přestože rozhodně nejsem přílišným zastáncem nejrůznějších alternativních metod a uznávám, že některé postupy, které by mohly být příjemnější a osobnější je jednoduše potřeba uzpůsobit tomu, aby porodnice byla efektivní, jsem nucena uznat, že v případě kdy by celé těhotenství probíhalo bez komplikací a rodila bych standardním způsobem, volila bych raději menší porodnici s lepším přístupem.

102. Stres a zoufalství, ale věřila jsem, že až přijdu domu, tak to půjde a šlo to. Přesto že jsem odcházela z porodnice s krabicí umělého mléka, tak jsem se po 14 dnech plně rozkojila. V porodnici se snažili, ale každý radil něco jiného. A byl to trochu tlak a stres. Nenechali mi na to klid. Byla jsem tam deset dní nejdříve dceru dokrmovali mateřským mlékem, pak umělým mlékem z lahve a to ode mě přestala chtít mléko úplně na pár dnů. Byla slabá a neměla moc sílu sát, ale pak se to začalo lepší a doma v klidu jsem se plně rozkojila a kojím už přes rok. Bohužel tam dostala jak dudlík, tak láhev a dali mi i klobouček. Naštěstí to všechno dcera pak odmítla a vybrala si prso.

103. Hned od začátku bylo doporučeno kojení za pomoci kloboučku s tím, že to bude pro nedonošené miminko snadnější. Naštěstí se cca po dvou měsících naučila sát i bez nich.

104. Naštěstí jsem narazila na skvělé laktační sestřičky, co mi vše vysvětlily a dnes je synovi rok a kojíme krásně dál.

2017

105. Rozporuplné informace - každý říkal něco jiného; dostala jsem kloboučky, abych mohla kojit; strašili, že miminko budou muset přikrmit, když do večera nepřibere; jediný anděl - laktační poradkyně Lubica byla zlatá, ale potkala jsem ji jen jednou.

šestinedělky

106. Syn 36. týden, nezralý, lehká žloutenka, spavý. Po porodu první kontakt až po 16 hodinách z důvodu zdravotního stavu syna. Sestry se snažily pomoci s kojením, ale nešlo to. Domů jsme šli s lahvičkou, plně kojit jsem začala po měsíci s umělým mlékem a odsávačkou.

107. Stresující, malé ani mě to ze začátku nešlo, musely jsme se to naučit a zejména jedna sestra byla nepříjemná, třásla dceři hlavou a na mě zvyšovala hlas. Ostatní sestry byly naopak trpělivé a vysvětlovaly mi správnou techniku a polohy.

108. Nemohla jsem spát s miminkem v posteli. Byla jsem proto v noci nervózní, že usnu u kojení a moc jsem se nevyspala. Čelila jsem poznámkám personálu, když jsem v posteli kojila vleže, že to není "hygienické".

109. Třetí den = povinné vážení; sestra, co si na mě jako prvorodičku zasedla - nutila pozici "fotbalista", ze které mě bolela záda; nucena střídat levé a pravé prso po 10 minutách; nepovzbuzování, stresování; nepodána informace, že rozkojit se lze 3.-5. den, že je čas. V noci jsme se rozkojili a mohli jít domů.

110. Na vše bylo málo času. Byla bych radši za více kontroly a pomoci.

111. Byla jsem v kojení podporována, pomoc s kojením jsem částečně odmítla z toho důvodu, že se jednalo o mé druhé dítě a již jsem relativně věděla, co a jak. Dudlík jsem žádala sama z toho důvodu, že malý chtěl kojit neustále a mě velmi bolela prsa, bylo mi však doporučeno dudlík nedávat. Stejně tak jsem žádala dočasnou výživu, který byl poskytnut, nevím však, jakým způsobem. Nabídku odnést dítě na část první noci (cca 6 hodin) jsem přijala, abych se vyspala. Jediné, co mě mrzí, bylo, že mi bylo zakázáno spát s dítětem v posteli z bezpečnostních důvodů.

112. Špatné.

113. Vážení před a po kojení. Zapisování – stres.

114. Stresující díky pozdnímu nástupu laktace, bolestem po císařském řezu, velké ztrátě hmotnosti miminka po porodu a nutnosti dočasnou výživu, dále mám ploché bradavky a byly mi doporučeny silikonové chrániče bradavek od avent. Aktuálně již mléko mám, ale taky líné dítě, takže pořád dokrmujeme a snažím se odnaučit kojit s chrániči.

115. Vzhledem k tomu, že to bylo třetí dítě a porod proběhl císařským řezem, se kojení rozjelo ihned a dítě odcházelo s větší než porodní hmotností, tak velmi pozitivně.

116. Laktační poradkyně zde mají bezplatné přednášky 2x týdně.

117. Pozitivní.